

Rozjímanie na slávnosť Svätej Rodiny

Rozjímanie na slávnosť Svätej Rodiny. Navrhované témy sú: rodina v Božom pláne; kolíska každého daru; náš prvý apoštolát.

„JEHO OTEC A MATKA divili sa tomu, čo sa o ňom hovorilo“ (Lk 2, 33). A rovnako sme prekvapení aj my: žasneme nad tým, že Boh sa stal dieťaťom, že potrebuje rodinu. Tam sa učíme nechať sa milovať, nechať si pomôcť, nechať si odpustiť. Dlho predtým, ako si to môžeme uvedomiť, sme dostali lásku a

starostlivosť. Nikdy to nebudeme schopní vynahradiť, a to sa deje z pokolenia na pokolenie. Nie je to bremeno, ktoré nás premáha, ale skutočnosť, ktorá nás naplňa vďačnosťou a nabáda nás, aby sme ju opätovali. Ďakujeme ti, Pane, za rodinu, ktorú si dal každému z nás!

„Cti svojho otca celým srdcom a nezabúdaj na bolesti svojej matky, pamätaj, že ťa porodila“ (Si 7, 29-30), hovorí Sväté písmo. Máme povinnosť byť vďační tým, ktorí sa o nás starali, keď sme sa im ani nemohli poďakovať. Je správne, aby sa naši rodičia podieľali na našom šťastí. Často to boli práve oni, kto do nášho života zasiali semienka viery a zbožnosti.

Svätý Josemaría nás stavia pred nenahraditeľné poslanie každej rodiny: „Keď myslím na kresťanské domovy, rád si ich predstavujem plné svetla a radosti, také ako domov

Svätej rodiny. Z celej sily nám znie posolstvo Vianoc: *Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle* (Lk 2, 14). A vo vašich srdciach nech vládne *Kristov pokoj* (Kol 3, 15), píše Apoštol. Pokoj prameniaci z vedomia, že náš Boh Otec nás miluje, že Kristus si nás ako svoje údy pričleňuje, že Panna Mária za nás oroduje a svätý Jozef nás ochraňuje. To je to jasné svetlo, čo osvecuje náš život a napriek ťažkostiam a osobným chybám nás nabáda odvážne napredovať“[1].

DÔLEŽITÉ V NAŠOM ŽIVOTE je vedieť, že sme milovaní, a naučiť sa milovať. A to sa deje predovšetkým v samotnej rodine. Zároveň je pravda, že nie všetko je ideálne. Všetci máme ďaleko od dokonalosti. Preto môžeme teraz prosiť Ježiša, Máriu a Jozefa,

aby sa prihovárali za všetky rodiny v ťažkostiach.

Dá sa povedať, že tento prvý spoločenský kruh je kolískou všetkých darov. V ňom sa cítime potvrdení tým, kým sme, cítime sa požehnaní a zisťujeme, že náš život je darom aj pre iných. V našich srdciach je zapísané, že všetci sme deti. Niektorí sú aj otcovia, iní matky, môžeme mať sestry alebo bratov... ale všetci sme dcéry alebo synovia. Život nám bol darovaný a niekto na nás čaká. Dokonca aj v tých najťažších situáciách je identita dieťaťa taká silná, že zvyčajne zostáva privilegovanou cestou k stretnutiu s Bohom Otcom.

„Vianoce sa považujú za sviatok rodiny. Samotný fakt stretnutia a výmeny darčiekov zdôrazňuje silnú túžbu po vzájomnom spoločenstve a vyzdvihuje najvyššie hodnoty rodinnej inštitúcie. Rodina sa znovu

objavuje ako spoločenstvo lásky medzi osobami, založené na pravde, láske, nerozlučnej vernosti manželov a prijatí života. Vo svetle Vianoc rodina chápe svoje povolanie byť spoločenstvom projektov, solidarity, odpustenia a viery, kde jednotlivec nestráca svoju identitu, ale prispieva k rastu všetkých tým, že prináša svoje špecifické dary. Tak sa to stalo vo Svätej rodine, ktorú viera predstavuje ako začiatok a vzor rodín osvetlených Kristom“[2].

V BETLEHEME SA BOH STAL jedným z nás. Chce prežívať naše dejiny, našu cestu a našu slobodu. „Rodina je kristologickým znamením, pretože zjavuje blízkosť Boha, ktorý zdieľa život človeka tým, že sa s ním zjednocuje vo vtelení, kríži a zmŕtvychvstaní“[3]. Taká je sila rodiny, ktorá nás môže naplniť

nádejou. Premieňajúca a uzdravujúca sila lásky v rodine je schopná prekonať všetky ťažkosti, nech sa zdajú akokoľvek zdrvujúce. Naše rodiny sú miestom, ktoré si Boh vybral, aby nám dal všetky svoje dary: predovšetkým život a s ním vieru, povolanie, meno, vzdelanie, temperament, jazyk, miesto, kam patríme... Táto veľká výzva viedla svätého Jána Pavla II. k tomu, aby do litánií ruženca zaradil vzývanie Kráľovnej rodiny. Odvtedy milióny hlasov a srdc prosia Pannu Máriu, aby chránila rodiny celého sveta, aby všetky boli tou kolískou, kde sa ľudstvo neustále obnovuje.

Naše telo a krv sú našimi otcami a bratmi a práve u nich musí začať naša apoštolská starostlivosť. Takto sa začal apoštolát prvých Kristových učeníkov. Ondrej „najprv našiel svojho brata Šimona a povedal mu: 'Našli sme Mesiáša', čo znamená 'Krista'. A priviedol ho k Ježišovi“ (Jn

1, 41-42). A Ján, ktorý spolu s Ondrejom ako prvý prišiel k nášmu Pánovi, oznámil svoj objav svojmu bratovi Jakubovi a pripravil ho na čas, keď ho Ježiš Kristus nájde uprostred sietí a povolá ho do svojej služby. Je logické, že svätý Josemaría označil Mojžišovo prikázanie o úcte k vlastnej rodine za najsladšie prikázanie.

Spolu s Máriou a Jozefom chceme byť naplnení bázňou. V Betleheme Boh zostúpil do každej rodiny, najmä do tej najzranenejšej, aby nás uzdravil, sprevádzal a objavil s nami rozhodujúcu úlohu, ktorú má pre každé dieťa a pre Ježiša.

[1] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 22.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 29-XII-1999.

[3] František, *Amoris laetitia*, bod
161.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
slavnost-svatej-rodiny/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-slavnost-svatej-rodiny/) (31.03.2026)